

En andra chans av Isabell Sandberg

”Nova!” Hon vaknade med ett ryck och hörde en liten smäll. Hennes arm hade ryckt till och råkat svepa ner historieboken på klassrumsgolvet. Hon kollade yrvaket upp på en nästan skallig man med mustasch och glasögon. Mr. Harris såg bestämd ut.

”Vad har vi sagt om att sova på lektionerna?” frågade han.

”Eh” stammade hon, medan hon tog bort sitt långa bruna hår från ansiktet. Hon böjde sig hastigt åt sidan på stolen och tog upp läroboken. ”Eh, förlåt... ska inte hända igen.” Han gav en liten nick och vände sig bort och gick till katedern för att se vad han skulle prata om härnäst. Nova gnuggade sig hastigt i ögonen och gav rummet en snabb blick. För en sekund sen hade allas ansikten varit vända åt hennes håll men så fort hennes blick kom i närheten av deras vände de sig mot Mr. Harris igen. Allas blickar utom den som tillhörde den långa svarthåriga pojken som var Novas enda riktiga kompis, Castor. Han satt snett bakom henne och det märktes att han försökte att inte fnissa. Nova svarade med ett ansiktsuttryck som sa ungefär: ”Ha. Ha. Jätteroligt.” och vände även hon sin blick mot läraren som nyss kollat upp från boken för att börja prata igen.

”Så,” sa han till det lilla klassrummet. ”Vi bor på Mars.” *Nähä*, tänkte Nova. Han fortsatte: ”När Jorden var människans främsta planet så var allting bra till en början – i stora drag. Sedan kom man på massa sätt att få pengar på, man hade naturligtvis det förut också men igenom att välja de nya sätten kunde man få mer pengar. Så man gjorde naturligtvis det. Dessa sätt förstörde planeten, atmosfären blev smutsig och, ja, sjuk. Sedan blev marken och djuren sjuka. Vi kunde nästan inte överleva där. Så vad gjorde vi? Vi flyttade till Mars.” Han gjorde en gest med händerna som någon som presenterar hans finaste ägodel. ”Ungefär år 2010 kom idén till människan att den här planeten,” han pekade mot golvet, ”kanske kunde vara bebodig.” Han började gå med avmätta steg sakta fram och tillbaka längst den främre väggen och fortsatte på sin monolog.

”Människor kom hit mellan åren 2042 och 2050, för 500 år sedan. Det tragiska var att alla inte kunde följa med. En halv miljon människor hann flytta innan stället blev så förstört att man inte kunde tillverka fler rymdfarkoster. Utav de som lämnades kvar dog ungefär 90%. Det är väldigt många.

Såklart har vi hållit koll på jorden härifrån och för ungefär 100 år sedan märkte man att planeten hade börjat återhämta sig. Man började bygga rymdkapslar - ofta kallade nödkapslar – så vi kunde fly tillbaka till Jorden ifall att det någonsin skulle hända något här.

Det dröjde inte länge från att alla kom hit till att man började bygga städer. Innan de nästan förstörde Jorden var temperaturen bra och atmosfären var lagom tjock. Städerna de lämnade bakom sig hade mellanrum mellan bostäderna vilket naturligtvis skulle bli för krångligt att ha här när man inte kan gå ut utan någon dräkt eller om man sitter i en bil.

Gravitationen var mycket svagare här än där men det löste dem också!”, Mr. Harris såg nu väldigt glad och på något sätt stolt ut över hur smarta deras förfäder hade varit. Nova önskade att detta skulle ta slut, hon visste redan det mesta utav det här och var ganska säker på att det kunde sägas för flera andra i klassen. Men han fortsatte ändå. ”Tiden. Här var de lite lata. De behöll det system de hade använt sig av på Jorden. Men vi ska inte vara arga på dem för det. De gav oss så mycket bra saker. Vi har nu fem städer, vi bor som ni redan vet i den minsta. Vi kan ta oss mellan dem väldigt enkelt med våra bilar. De satte nödkapslarna i mitten utav

alla städer så att alla skulle ha tillgång till dem. Vi har alltså skapat en helt ny civilisation på mars.”

På väg ut ifrån klassrummet mötte Nova Castor och de började gå mot bostadsavdelningen. ”Jag skulle aldrig tro att du av alla skulle somna på lektionen,” sa Castor med ett leende på läpparna. Nova kunde inte säga emot, hon var oftast den som skötte sig.

”Jag vet. Men det var bara så tråkigt, när han pratar känns det som om det aldrig tar slut. Plus – jag sov inte så bra inatt...” Castors flin bleknade bort och ersattes med ett uttryck utav förståelse.

”På grund utav nyheterna – meteoriterna?” frågade han lite försiktigt.

”Ja”

De hade fått en varning dagen innan om att meteoriter skulle passera mars under natten som nu skulle komma, men att det inte skulle vara någon fara. Novas mamma och pappa jobbade med att förutse såna saker. Hon hade sett de ge informationen till allmänheten. Meteoriterna skulle vara för långt bort för att kunna göra någon större skada. Det skulle blåsa mer än vanligt, men annat än det så skulle de inte ha någon effekt på dem, men om det blåste skulle det bli sandstorm.

”De sa att det inte skulle vara någon fara,” sa Castor uppmuntrande. ”De har till och med varnat för att åka mellan städerna, inte för att någon skulle göra det när det troligtvis blir sandsto-” han avbröt sig själv. Han insåg säkert att han hade börjat komma lite för nära *din storasyster är död* -ämnet.

”Eh-”, försökte han. Det märktes att han ville byta ämne. ”Dina föräldrar vet vad de gör,” sa han som om det vore en självklarhet. ”De är de bästa på det också.”

”De är nästan de enda, vilket är skumt. Man borde lägga mer värde på att veta hur allt rör sig i rymden, om något utav det kan skada mars. Det är ju ändå livsviktigt,” sa Nova.

”Ja men det kommer bli bra. Det är ingen fara.”

”Mm... hoppas det,” sa hon osäkert. Sedan kom hon att tänka på något annat.

”Du...” Hon kollade upp på honom och mötte hans blick medan de fortsatta gå det inpräntade rutten hem. ”Hur mår din pappa idag?”

”Han mår... ungefär lika som igår,” Men det märktes på Castor att hans pappa blivit ännu sjukare. Han verkade, till och med orolig.

”Gå med honom till en läkare, han behöver hjä-”, försökte Nova, men Castor avbröt.

”Du vet att vi inte! ... att vi inte har råd.” Han sa det sista så tyst att ingen förutom Nova kunde höra.

”Du vet att vi ka-”, försökte hon men Castor avbröt än en gång.

”Nej. Tack, verkligen... men nej. Det här är vår sak att ta hand om.”

Det blev tyst. Nova visste att han inte skulle ta emot pengar som kom från Novas familj. Inte Rigel - hans pappa – heller. Han sa att det var ”för bra kompisar” och att de ”inte ska behöva betala för *honom*”. Nova tyckte att de argumenten inte var bra nog. Att de är kompisar var ju faktiskt ett argument till att de *skulle* hjälpa honom.

De var i bostadsavdelningen nu. Deras korridor, snart skulle de säga hej då. Nova ville inte pressa ämnet om hans pappa, men hon visste också att Castor brydde sig mycket om det.

”Hur mår han... egentligen. Bättre? Sämre?”, frågade hon försiktigt. De gick långsammare, han visste också att de snart var framme.

”Det senare,” svarade han tyst men ärligt efter några sekunder. Nova tänkte snabbt. Hon ville verkligen inte att han skulle bli arg. Eller- bli arg och sedan när de sagt hej då inse att han var ledsen och få skuld känslor för att han verkat arg mot henne. Men hon kände sig nästan tvungen.

”Du är du säker på att ni inte vill ha hjälp?” Hon sa allt väldigt snabbt som om det inte skulle vara lika påträngande då.

”Ja.” De stannade mellan ingångarna till deras lägenheter. ”Ingen hjälp, han säger så själv också. Snälla tänk inte mer på det, eller meteoriterna. Jag vet att du kommer gå tillbaka till att tänka på det efter du har släppt mina problem. Det kommer att gå bra. Som sagt, dina föräldrar vet vad de håller på med.”

Han hade rätt såklart. Det var precis vad som skulle hända. Även om hon visste att hennes föräldrar var de bästa i deras stad på att förutse hur meteoriter och sådant rörde sig så var hon ändå orolig för sandstormen, som med största sannolikhet skulle inträffa. Men det var inte deras eller hennes fel att Vega dog. Det var hennes syster själv som bestämt sig för att åka ut i sandstormen helt själv i en bil som knappt fungerade. Hon hade då varit ett år yngre än vad Nova var nu. Men det var så länge sedan, nu hade de bättre bilar som tålde mer.

”Ja... du har nog rätt.” sa hon.

”Jag har alltid rätt,” sa han med ett leende på läpparna och vände sig om för att öppna dörren.

”Jag kan räkna upp ett flertal situationer som tyder på annat-”

”Hej då!” sa han lite högre än vanligt och gick in.

”Ses imorgon.” sa Nova till dörrspringan och öppnade sedan dörren till lägenheten bakom henne.

Hennes föräldrar var inte hemma. Hon visste att Castor inte var så glad och självsäker som han verkat när de sagt hej då. Men var man någonsin det? Det fanns två typer utav lägenheter. De stora hade tre sovrum, vardagsrum, toalett och kök. Nova bodde i en liten, ända skillnaden var att det bara var 2 rum. De hade flyttat dit för 8 år sedan. Den stora hade så många minnen av Vega, Novas syster och de behövde inte tre rum längre. Det var då den nioåriga pojken mittemot med glada leende föräldrar hade frågat om Nova ville vara hans kompis, och de hade hållit sig så tills denna dag och framåt.

Hon gick in till sitt rum och satte sig på sängen. Sandstorm. *Jag har inte planerat att besöka någon annan stad*, tänkte hon. Men hon var inte den enda på planeten. Nova fick inte

köra bilarna än, hon hade börjat tränat men hon fick inte köra helt själv förrän om 2 veckor. Castor hade tagit testet för ungefär 3 månader sedan. Han fick nu ta sig mellan städerna på egen hand om han ville, inte för att han skulle göra det såklart. Han hade för mycket att tänka på med sin pappa sjuk och hans lilla-syskon – Hadar och Agena – att ta hand om eftersom hans mamma inte längre fanns. De var tvillingar, glada, lekfulla, känsliga. Som 6 åringar är. *De förtjänar det bästa. De är alltid så osjälviska och snälla. Jag ska säga till mamma och pappa när de kommer hem att vi ska tvinga dem att ta våra pengar. De kommer att hålla med mig.*

Nästa sekund kastades hon upp säkert en halvmeter över sängen för att sedan krascha ner igen. Vad hade hänt?! Hennes rum var helt förstört. Hon tog med sig mobilen och sprang ut i korridoren som band samman alla små lägenheter. Alla växter på hyllorna som klädde väggarna hade ramlat ner på golvet. Några andra hade också kommit ut för att försöka ta reda på vad som hänt. Hon slängde sig till Castors dörr. Den var olåst. Hon skyndade sig in och dörren gick igen bakom henne med en smäll.

Allt här var också helt omskakat. Dörren till rummet som Castor och hans pappa delade var öppen. Hon skyndade sig in i det rummet och när hon såg scenen som utspelade sig i det blinkande ljuset därinne kändes det som om hennes hjärta sprack. De ljudligt gråtande tvillingarna kastade sig runt om hennes ben och hon var tvungen att hålla i sig i dörrkarmen för att inte falla. Castor satt på knä på golvet böjd över vad som bara kunde vara Rigels livlösa kropp. Bakom ljudet av hans syskon kunde hon höra hans dova snyftningar. Det var så skumt... ovanligt. Det faktum att han grät, senaste gången hon visste att han hade gråtit på var när hans mamma dog. Hennes hjärta drogs isär ännu mer utav tanken. *Hans mamma död, och nu sitter han böjd över det som, antagligen fram tills allting skakat runt, hade varit hans pappa. Hans syskon hade inte ens fått träffa deras mamma ordentligt. Hon hade dött efter förlossningen. Nu har de ingen pappa heller.* Nova insåg att hennes egna kinder också var blöta. Tvillingarna lossade deras grepp och Nova satte sig på golvet bredvid Castor och lade hennes hand på hans rygg. När han pratade var det med en rosslig och svag röst som inte verkade vara hans egen.

”Han var så sjuk... allting skakade och... han kunde inte... han klarade inte...” Nästa sekund hade han kastat sig i Novas famn. Han skakade.

”Men det kommer bli bra, det är ingen fara”, sa Nova och torkade sina tysta tårar.

Det kan inte ha gått så lång tid från att Nova lämnat hennes lägenhet till att hon satt sig på golvet bredvid hennes bästa vän, men det verkade som om tiden stannat. Agena hade slutat gråta. De lossade greppet på varandra och Castor torkade sina tårar som slutat komma. Han stirrade på sin pappas lik. Hon i sin tur stirrade på honom. Vad skulle hon, Nova, göra om båda hennes föräldrar-

Han harklade sig.

”Men vad hände... varför började allt skaka?” Hans röst hade inte återhämtat sig helt än. Hadar som även han nu slutat gråta gick och kramade hans storebror. Nova kände Agenas små armar omsluta hennes axlar.

”Jag vet inte, det kom bara sådä-” Men hon avbröts av hennes mobil. Det var hennes mamma som ringde. Hon klickade på ”svara” och hennes mammas ansikte dykte upp på skärmen,

hennes pappa höll på med något i bakgrunden, de var på deras jobb. De verkade oroliga och som om att de var tvungna att skynda sig.

”Nova!?” sa hennes mamma oroligt.

”Ja?”

”Nova, du måste ta dig till nödkapslarna! Nu, de är förinställda på Jorden! Ta med dig Rigel och hans familj om du möter dem på vägen, du måste gå nu!”

Nova ställde sig upp och hjälpte Castor med att göra detsamma.

”Men varför?”, frågade Nova.

”Meteoriterna kommer att träffa oss, och de andra städerna, det kommer ett helt regn utav dem allt kommer att förstöras! Det blev fel, vi räknade fel!” Hennes röst var helt förstörd.

”Men om de kommer träffa oss måste vi fly tillbaka till jorden!”, sa Nova förtvivlat.

”Ja! Ni måste skynda er, vi försöker att få ut informationen till allmänheten nu men ni måste skynda! Så ni kommer fram i tid.”

Nova och Castor såg på varandra i en bråkdels sekund och i nästa var de utanför dörren bland alla krossade krukor med Hadar och Agena i varsin hand. De började spring mot slutet av korridoren mot mitten utav staden där allt kopplades samman igenom den stora Växt-hallen. Nova visste att bilavdelningen fanns till vänster, och det var dit de sprang.

”Men”, sa hon till sin mamma. ”Men ni måste komma ni också.”

De hade tagit sig till bilavdelningen. Där fanns det väldigt många dörrar. Alla bilar hade ett eget rum som man stängde innan man åkte för att så lite syre så möjligt skulle komma ut ur staden.

”Nej”, sa hennes mamma, vars röst var ledsn nu. ”Vi måste stanna här, det är det stället man kan ge information till mest människor samtidigt. Vi måste försöka få folk att ändra på sig.” Nova kollade upp på skärmarna i taket, mycket riktigt. Där stod allt om meteoriterna. Hon insåg också att hennes pappas röst hördes i högtalarna i den stora salen utanför. Han uppmanade alla att fly.

”Men”, sa Nova svagt medan de hastade in i ett litet rum med en bil i. ”Ni måste komma ni också.” Hon kände Agena släppa hennes hand och hörde Castor säga åt sina syskon att de skulle gå in i bilen, Nova följde efter, stängde dörren och spände fast sig.

”Vi hinner inte”, sa hennes mamma förvånansvärt lugnt. ”Tyvärr.”

”Men, men...” Nova kände tårarna komma igen. Porten ut öppnades, det var sandstorm, men hon var redan helt trasig.

”Vi älskar dig Nova”, sa hennes mamma allvarligt. ”Tack för att du tar dig härifrån.”

Castor började köra.

”Jag älskar er också... men kan ni inte komma?”

”Vi kan inte prioritera oss före alla andra, hej då”

”Men...”

”Hej då”, sa hennes mamma.

”Hh- hej – då”, sa Nova, och det lades på.

När hon för bara några minuter sedan tänkt sig att hon inte skulle klara av att hennes föräldrar dog, så hade hon inte trott att hon faktiskt skulle tvingas uppleva det.

De hade kommit ganska långt ifrån deras stad nu, det tog inte lång tid att ta sig till nödkapslarna. Castor körde så fort han bara kunde. Nova kollade tillbaka på staden, det som syntes igenom stormen. Snart skulle allt alltså vara borta, om hennes föräldrar hade rätt. Hon såg glimtar av andra bilar komma från städerna det var svårt att se för all sand, men de hade förstått, de ville också komma därifrån.

Sedan skakade allt igen. Bilen släppte från marken för att sedan slå tillbaka hårt. Radion började låta.

”Vi har fått uppgifter om att ett meteoritregn kommer – ni har säkert redan märkt av hur allt skakar. Det är viktigt att ni tar er till nödkapslarna direkt. Vårans minsta stad har just blivit träffad.” Castor och Novas blickar möttes igen. ”Alla andra byggnader kommer med största sannolikhet också att träffas så TA ER HÄRIFRÅ-”

Det skakade igen och radion tystnade.

De åkte in i ett rött parkeringsrum i den stora runda byggnaden och tog sig ut ur bilen. När de kom ut ur rummet så var de inte ensamma. Inte många hade hunnit dit, men de som var där väntade inte för att hälsa. Det fanns säkert 50, om inte mer, gångar därinne. Mellan dem fanns alla kapslar, de började springa åt höger till den närmaste gången.

Det skakade till igen, och igen. Alla flög runt och slogs mot marken för att sedan kravla sig upp mot deras sista hopp. Det fanns inte mycket tid kvar nu. Tvillingarna grät, klagade på att de hade ont och sa att de ville vara kvar. De fattade inte. Byggnaden de var i nu kunde när som helst träffas utav en extremt stor sten och förstöras helt, de skulle inte överleva för att det inte skulle finnas något skydd mellan dem och rymden längre.

De slängdes upp och ner igen. Det började blinka röda lampor. En lugn förprogrammerad kvinnoröst började prata.

”Själv-uppskjutningen har gått sönder, rymdkapslarna kan nu bara skjutas ut utifrån.”

”Va!?”, skrek Castor. ”DET ÄR JU HELT IDIOTISKT!”

Nova hade redan öppnat dörren till Kapsel nr 27 längst ut i gången. Hon behövde inte tänka mycket alls. Nova hade ingen längre, syster – död, föräldrar – döda. Den enda hon hade kvar var Castor, men han var den enda Hadar och Agena hade.

Hon puttade in alla och stängde dörren, det fanns en stor röd knapp på sidan av dörren där det var skrivet: Uppskjutning. *Var det så enkelt?*, tänkte hon.

Hon kollade in igenom fönstret till Kapseln. Castor kollade oförståeligt tillbaka. De hade spänts fast automatiskt när de slängts in. Han började skrika. Eller det verkade som det, hon kunde inte höra honom, hon såg på hans läppar. Det var något i stil med ”Nej, Nova gör det inte!”. Han skakade panikslaget på huvudet och sedan möttes deras blickar för det som skulle bli sista gången. Han grät *igen*. Det gjorde hon också, men grät bara när något riktigt sorligt hände. Han var verkligen hennes bästa vän.

Hon flög tillbaka mot väggen. Ännu en meteor. Sedan slängde hon sig fram och tryckte på knappen, och nödkapseln sköts upp, utan henne själv i den.

Nova satte sig på det hårda golvet och grät. De andra som kommit skulle inte skjuta iväg hennes kapsel om hon gick in i en. De skulle inte heller låta henne gå in i en med dem, de ville säkert komma iväg så snabbt så möjligt. Hon hade ont överallt efter att ha kastats runt mot hårda väggar om och om igen. Hon vände sin blick till den närmsta ytterväggen. Där visades någon slags datagjord övervakningsbild över allt det som man någonsin byggt på planeten. Den runda byggnaden i mitten – den som Nova satt i just nu – var den enda som lyste blått. Kartorna över de andra 5 byggnaderna – städerna – var gråa med någon röd text skriven rakt över dem. Novas ögon var för förstörda för att se vad.

Det var onaturligt tyst med tanke på vad som hänt. På något sätt verkade det värre än att alla skrek. Här och där var det ljud utav de få folk som hunnit lämna sina städer, precis anlant och försökte ta sig till säkerhet, och den dova varningssignalen i bakgrunden, med den lugna kvinnorösten som då och då upprepade meddelandet om att kapslarna inte funkade exakt som de var menade att göra. Lampor som sakta blinkade rött... det skulle komma fler meteorer. Det var det som hade sagts i bilen på vägen dit. Rakt mot det som varit ”den nya civilisationen”.

Men några kunde ändå fly. Castor, Hadar och Agena hade lyckats. Även fast Nova inte var helt säker på att Castor velat det där och då. De var ju ändå bästa vänner. Hon saknade honom, det hade knappt gått två minuter men han var så långt borta... Han var hennes bästa kompis. Enda också, men det var hon helt okej med så länge det var han.

Nova kollade upp och såg taket till gången hon stod i förstöras, och sedan blev allt svart.